INSULA PROTEUS

— “Proteus Island” 1936 —

de Stanley G. Weinbaum

Traducerea: Sorin Casapu

Negrul Maori aşezat la prova bărcii privea ţintă spre Insula Austin, de care se apropiau plutind uşor; dintr-o dată însă, se răsuci şi-şi fixă ochii căprui asupra lui Carver.

— Tabu! ţipă ei. Tabu! *Aussitan* tabu!

Carver se uită la el, fără ca expresia feţei să i se schimbe, dar îşi îndreptă apoi privirea către insulă. Cu o mutră îmbufnată, negrul începu din nou să vâslească. Cel de-al doilea polinezian se uită şi el rugător spre zoolog, spunând ia rândul lui:

— Tabu. *Aussitan* tabu!

Bărbatul alb îi aruncă o privire scurtă, dar nu scoase nici un cuvânt şi cei doi îşi continuată munca. Dar în vreme ce Carver se uita plin de nerăbdare către ţărm, cei doi băştinaşi schimbară o ocheadă plină de înţelesuri.

Barca aluneca peste talazurile verzi, îndreptându-se către insula tivită cu spumă, apoi începu s-o ia într-o parte ca şi, cum î-ar fi displăcut să se apropie. Fălcile lui Joe se încleştară.

— *Mallca*! Dă-i bătaie, porc de ciocolată. Dă-i bătaie, mă auzi?

Privi din nou pământul. Insula Austin nu era sacră în mod tradiţional, dar, dintr-un anumit motiv, aceşti băştinaşi se temeau de ea. Nu era însă treaba unui zoolog să descopere cauza. Insula nu era locuită şi numai de curând fusese trecută pe hărţi. Observă pădurile de ferigi ce se întindeau înainte, asemeni celor din Noua Zeelandă, presărată cu pini Kauri şi dammari - dealuri acoperite cu păduri negre, o plajă albă, iar între ele, un punct mişcător - un *apteryx mantelli,* îşi spuse Carver - un kiwi.

Barca se apropia cu precauţie de ţărm.

— Tabu, şoptea în continuare Malloa. El plin de *bunyip!*

— Sper să fie aşa, mormăi bărbatul alb. Mi-ar displăcea tare mult să mă întorc la Jameson şi la ceilalţi, în Macquarie, fără măcar un bunyip mititel, sau chiar cu fantoma unei zâne.

Rânji.

— Bunyip Carveris. Nu-i rău, hm? Ar arăta bine în cărţile ilustrate de istorie naturală.

Pe plaja ce se apropia, kiwi-ul o tuli spre pădure - dacă era, într-adevăr, un kiwi. Părea oarecum bizar şi Carver îşi miji ochii uitându-se după el. Bineînţeles, trebuia să fie un *apteryx:* aceste insule, din grupul Noii Zeelande, aveau o faună prea săracă pentru ca să fi fost altceva. O varietate de câine, un fel

de şobolan şi două specii de lilieci - cam astea erau toate mamiferele din Noua Zeelandă.

Bineînţeles, mai erau şi pisicile, porcii şi iepurii importaţi, care reveniseră la sălbăticie în insulele Nordice şi cele Mijlocii, dar nu aici. Nu în insulele Auckland, nu pe insula Macquarie şi, în ultimul rând, nu aici, pe insula Austin, singuratică în mijlocul mării, între insula Macquarie şi insulele pustii Balleny, situate mult mai jos, spre marginea Antarcticii. Nu, punctul acela care o ştersese *trebuie* să fi fost un kiwi.

Barca atinse fundul apei. Kolu, de la provă, se repezi pe mal ca un fulger cafeniu şi o trase peste valurile care se spărgeau la ţărm. Carver coborî din barcă, apoi se opri brusc când auzi geamătul lui Malloa, care se afla în spatele bărcii.

— Uitaţi! spuse acesta inspirând cu greutate aerul. Copacii, *wahi!* Copacii bunyip!

Carver privi în direcţia indicată. Copacii? Ce era cu ei? Aceştia se găseau acolo unde se termina plaja, cum la fel mărgineau şi nisipurile insulelor Macquarie şi Auckalnd. Apoi se încruntă. Nu era botanist; aceasta era specialitatea lui Halburton, care se găsea împreună cu Jameson şi nava *Fortune* pe insula Macquarie. El era zoolog şi sesiza doar în mare variaţiile florei. Cu toate acestea, se încruntă.

Copacii erau, într-adevăr, oarecum ciudaţi. De departe semănau cu ferigile uriaşe şi pinii înalţi Kauri, pe care te puteai aştepta să-i găseşti pe insulă. Cu toate acestea, văzuţi de aproape, aceştia aveau un aspect diferit - nu era vorba de ceva care să-ţi sară în ochi, ce-i drept, dar cu toate acestea, aveau ceva straniu. Pinii kauri nu erau întru totul kauri, şi nici copacii-ferigă nu erau chiar aceleaşi Cryptogamia care înfloreau pe insulele Auckland şi Macquarie. Bineînţeles, aceste insule se găseau la multe mile depărtare spre nord, şi era normal să existe anumite variaţii regionale. Dar, cu toate acestea...

— Mutanţi, murmură el încruntându-se. Acest lucru aduce dovezi în sprijinul teoriilor izolaţioniste ale lui Darwin. La întoarcere va trebui să iau cu mine vreo două specimene, să i le duc lui Halburton.

— *Wahi*, spuse cuprins de nervozitate Kolu, ne întoarcem acum?

— Acum!? explodă Carver. De-abia am ajuns aici! Tu crezi că am venit tocmai din Macquarie doar ca să aruncăm o privire?

Rămânem aici o zi sau două, astfel încât să am şi eu şansa de a vedea puţin viaţa animală de pe această insulă. Dar la urma urmelor, care-i problema?

— Copacii, *wahi!* se tângui Malloa. *Bunyip!* - copaci care umblă, copaci care vorbesc!

— Hm! Umblători şi vorbitori, ai?

Culese de pe plajă o piatră şi o zvârli în verdele întunecat al celui mai apropiat hăţiş.

— Atunci, hai să-i auzim cum ne înjură.

Piatra îşi croi drum, rupând frunze şi plante agăţătoare, iar zgomotul slab produs de căderea ei pe pământ se stinse în tăcerea nemişcată. Sau poate nu total nemişcată; pentru moment ceva mic şi întunecat se zbătu acolo, apoi ţâşni în sus pentru câteva clipe, o siluetă neagră pe cer. Era cam cât o rândunică, dar semăna oarecum cu un liliac, având aripi membranoase. Carver se holbă la ea cuprins de uimire, deoarece aceasta avea o coadă de vreo 30 de centimetri, subţire cât un deget, în mod sigur un apendice pe care nici un liliac normal nu-l avea.

Pentru câteva clipe, creatura dădu neîndemânatică din aripi în lumina Soarelui, ciudata-i coadă şfichiuind aerul în stânga şi-n dreapta, după care se prăvăli din nou în întunecimea pădurii din care fusese stârnită de proiectilul său. Nu se auzi decât un ecou al ţipătului ei ascuţit şi sălbatic, ceva în genul *„Wheer! whe-e-e-r!”*

— Ce dracu’! zise Carver. În Noua Zeelandă şi în insulele din împrejurul ei nu sunt decât două specii de Chiroptera, şi asta n-a fost nici una dintre ele! Nici un liliac nu are o asemenea coadă!

Kolu şi Malloa se tânguiau la unison. Creatura fusese prea mică pentru a produce panică cu adevărat, dar ţâşnise pe firmament ca o apariţie sinistră a anormalităţii. Era o monstruozitate, o aberaţie, iar minţile polinezienilor erau în aşa fel alcătuite, încât nu puteau înfrunta o ciudăţenie necunoscută fără a fi cuprinse de teamă. Dar, vorbind cinstit, reflectă Carver, cam aşa sunt şi minţile albilor; încercă să îndepărteze un ciudat sentiment de nelinişte. Ar fi prostie curată ca un zoolog, cu mintea perfect sănătoasă, să se lase influenţat de spaimele lui Koiu şi Malloa.

— Gura! se răsti el. Va trebui să-l prindem pe amicul ăla,

sau pe unul din verii lui. Vreau un specimen din familia lui - Rhimolophidae, pun însă pariu pe-un dolar că este o specie nou-nouţă. O să prindem unul la noapte.

Vocile celor doi insulari cafenii se înălţară cuprinse de spaimă. Carver le tăie scurt protestele şi încercările de a-l face să renunţe, presărate cu descrieri dezlânate ale grozăviilor atribuite copacilor bunyip, cei care merg şi vorbesc, şi spiritelor răului cu aripi de liliac.

— Haideţi, spuse cu asprime. Descărcaţi materialul din barcă. O să caut de-a lungul plajei un izvor cu apă proaspătă. Mawson a spus că în nordul insulei se găseşte apă.

În vreme ce le întorcea spatele, Malloa şi Kofu mormăiau între ei. Sub soarele după-amiezii târzii, plaja se întindea albă în faţa lui; în stânga se legăna albastrul Pacificului, iar în dreapta dormitau meleaguri ciudate, mohorîte şi întunecate; observă cu infinită curiozitate varietatea formelor vegetale, mirându-se că de-abia dacă era vreun copac sau vreun tufiş pe care le putea identifica cu varietăţile comune din insulele Macquarie sau Auckland, ori din îndepărtata Noua Zeelandă. Dar, sigur, el nu era botanist.

Se ştie însă că, adesea, insulele îndepărtate dezvoltă propriile lor varietăţi de floră şi faună. Această idee, a izolării, face parte din teoria evoluţionistă a lui Darwin. Ca exemple ar fi pasărea dodo din insulele Mauritius, broaştele ţestoase din Arhipelagul Galapagos, sau chiar kiwi din Noua Zeelandă, ori giganticul şi acum dispărutul moa. Dar, cu toate acestea - iar acest gând nu-i dădea pace - nu dai niciodată peste o insulă care să fie acoperită în întregime de propriile sale forme, unice, de viaţă vegetală. Seminţele purtate pe ocean de resturi vegetale şi apoi de vânt au dus întotdeauna la un schimb de forme ale florei între insule; păsările transportă seminţe fixate de aripile lor, şi chiar vizitatorii ocazionali ajută la aceste diseminări.

În plus, un observator atent, cum a fost Mawson în 1911, în mod sigur ar fi raportat despre particularităţile insulei Austin. Ori, el nu a făcut acest lucru, şi nici vânătorii de balene, care se mai opreau din când în când aici, în vreme ce se îndreptau către Antarctica, n-au adus vreo informaţie nouă. Bineînţeles, în ultimul timp vânătorii de balene au devenit foarte rari; puteau să fi trecut vreo zece ani sau poate chiar mai bine, de când o

balenieră n-a mai ancorat la ţărmurile insulei Austin. Şi totuşi, ce schimbări s-ar fi putut produce aici în doar zece sau cincisprezece ani?

Carver dădu dintr-o dată peste un ochi de apă care în timpul mareei era în mod vizibil afectat de flux, şi în care, de pe o ieşitură de granit de la marginea junglei, se vărsa un firicel de apă cristalină. Se aplecă, îşi umezi degetul şi apoi gustă. Era puţin sărată, dar se putea bea, şi ca atare era exact ceea ce aveau nevoie. Nu se putea aştepta să găsească un pârâu mai mare pe insula Austin, de vreme ce bazinul ei hidrografic era prea mic, într-o insulă de numai unsprezece kilometri pe cinci. Urmări cu privirea pârâiaşul care venea de undeva de sus, din întunericul pădurii de ferigi, când o mişcare fulgerătoare îi atrase atenţia. Pentru o clipă rămase siderat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, ştiind că nu era posibil să vadă ceea ce i se oferea privirii!

Se părea că acea creatură de pe malul părâului tocmai bea apă, pentru că fusese surprinsă de Carver stând în genunchi. Acesta era unul dintre lucrurile de mirare - faptul că stătea în genunchi - pentru că nici un animal, cu excepţia omului, nu adoptă această poziţie or, acea fiinţă, putea fi orice, dar nu om.

Ochi galbeni, sălbatici îi susţinură privirea, în timp ce creatura se ridică în picioare. Era un biped, o caricatură de om, scundă, nefiind mai înaltă de cincizeci de centimetri. Degetele mici cu gheare se ţineau bine de plantele agăţătoare. Carver mai apucă să vadă, cu consternare, un corp acoperit cu petice de blană sură şi zburlită, o coadă agilă şi nişte dinţi ascuţiţi ca nişte ace, în interiorul unei guri roşii, micuţe. Dar ceea ce îl impresionă cel mai mult erau ochii galbeni, răutăcioşi şi faţa, care nu era de om, dar sugera, într-un mod hidos, ceva omenesc metamorfozat în ceva bestial, o îmbinare uimitoare a unor caracteristici umane şi a altora de felină.

Carver petrecuse mult timp în zonele pustii ale planetei. Reacţia lui a fost instinctivă, nu gândită sau voită; puşca cu ţeavă albăstrie pe care-o ţinea în mână se ridică şi fulgeră. Acest automatism era o calitate valoroasă în zonele sălbatice ale Pământului; nu numai o dată şi-a salvat viaţa trăgând de îndată ce ceva apărea în faţa lui, şi de-abia după aceea stând să reflecteze. Dar viteza de reacţie nu însemna automat şi precizie

în atingerea ţintei.

Glonţul rupse o frunză chiar de lângă obrazul fiinţei. Aceasta îşi arătă colţii, apoi, cu o ultimă străfulgerare galbenă a ochilor săi sălbatici, se aruncă fără întârziere în încâlceala verde şi dispăru.

Carver slobozi o fluierătură de mirare.

— În numele Cerului, murmură el cu voce tare, ce-a fost asta?

Dar nu avea prea mult timp pentru reflecţii; umbrele lungi şi o nuanţă portocalie în lumina după-amiezii îl preveneau că întunericul - o beznă bruscă, fără amurg - era aproape. Reveni de-a lungul plajei sinuoase către barcă.

O ridicătură nu prea înaltă de coral îi ascundea vederii barca şi pe cei doi polinezieni, spinarea acesteia găsindu-se exact în dreptul soarelui ce cobora, Carver îşi mijea ochii din cauza luminii puternice în timp ce înainta cu paşi mari - dar, dintr-o dată încremeni când auzi un urlet de groază venind din direcţia ambarcaţiunii.

O rupse la fugă. Nu erau mai mult de treizeci de metri până la bariera de corali, însă pentru că soarele dispare atât de repede la această latitudine, păru că se ia la întrecere cu asfinţitul. Umbrele se prelingeau de-a lungul plajei, în vreme ce el sări pe creasta ridicăturii şi privi cuprins de înfrigurare spre locul în care barca lui atinsese ţărmul.

Era ceva acolo. O ladă - o parte din proviziile din barcă. Dar barca dispăruse!

Apoi o zări în golf, deja la o distanţă de vreo şase cabluri. Malloa era ghemuit în extremitatea din spate a bărcii, Kolu era ascuns în parte de pânză, iar ambarcaţiunea se deplasa cu viteză constantă spre ieşirea din golf, către întunericul ce se adâncea spre nord.

Primul lui impuls a fost să strige, şi chiar aşa a făcut. Apoi îşi dădu seama că nu-l mai puteau auzi şi, fără să se grăbească câtuşi depuţin, trase trei focuri de revolver. De două ori a tras în aer, dar de vreme ce Malloa n-a aruncat nici măcar o privire înapoi, cel de-al treilea proiectil l-a trimis cu multă grijă în direcţia celor doi fugari. Dacă a avut sau nu vreun rezultat nu putea spune, pentru că barca pluti cu şi mai multă iuţeală către depărtarea întunecată.

Se uită după fugari cuprins de o furie oarbă, până când şi

pânza albă îi fu ascunsă privirii; atunci încetă să mai blesteme, se aşeză mohorît pe singura ladă pe care cei doi o lăsaseră pe mal şi începu să se întrebe ce îi înspăimântase oare. Dar acest lucru a rămas pentru totdeauna un mister.

Se lăsă o beznă de nepătruns. Pe firmament apărură ciudatele constelaţii ale emisferei sudice: spre sud-est strălucea superbă Crucea Sudului iar către sud licăreau misterioşii Nori ai lui Magellan. Dar Carver nu avea ochi pentru aceste frumuseţi; era de multă vreme familiarizat cu înfăţişarea Boltei Sudice.

El reflecta asupra situaţiei, mai degrabă iritantă decât disperată; era înarmat şi chiar de n-ar fi fost, pe aceste insuliţe minuscule din sudul arhipelagului Auckland nu existau animale periculoase, şi nici chiar în insula Noua Zeelandă, dacă nu puneai la socoteală omul. Dar nici măcar omul nu trăia pe insulele Auckland, sau Macquarie, ori aici, pe îndepărtata insulă Austin.

Fără urmă de îndoială, Malloa şi Kolu fuseseră îngrozitor de înspăimântaţi, dar pentru a stârni temerile superstiţioase ale unui polinezian era nevoie de tare puţin. Fusese de ajuns să apară o specie ciudată de liliac, sau chiar un kiwi care se strecura la umbra unui tufiş, ori pur şi simplu propriile lor fantezii stimulate de cine ştie ce poveşti înfiorătoare care transformaseră în tabu singuratica insulă Austin.

Iar în ceea ce priveşte salvarea lui de pe acest petic de uscat, era un lucru sigur. Malloa şi Kolu s-ar putea să-şi recapete curajul şi să se întoarcă după el. Dacă n-o vor face, tot s-ar putea să se îndrepte spre insula Macquarie unde e nava *Fortune*. Chiar dacă vor face ceea ce bănuia că vor face de fapt - adică se vor îndrepta spre insulele Auckland, iar după aceea către casa lor, pe insulele Chathams - până la urmă Jameson tot va începe să-şi facă griji şi, în trei sau patru zile va porni în căutarea lui.

Nu exista nici un pericol, îşi spuse - nici un motiv de îngrijorare. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se ocupe de munca lui. Din fericire, lada pe care stătea era cea care conţinea borcanul cu cianură pentru specimenele de insecte, plasele, capcanele şi cursele. Putea lucra după cum plănuise s-o facă, doar că va fi nevoit să-şi folosească o parte din timp pentru a vâna şi pentru a-şi pregăti hrana.

Carver îşi aprinse pipa şi începu să strângă de pe plajă

vreascuri aduse de apă - şi se găseau din belşug - pentru a se pregăti pentru noapte. Când îşi dădu seama că sacul său de dormit, atât de confortabil, se dusese odată cu barca, îşi rezervă plăcerea alegerii câtorva epitete pe sprânceană care să-i descrie cât mai bine pe cei doi polinezieni. Dar se resemnă spunându-şi că focul îi va fi de folos pentru a se apăra de frigul acestor nopţi sudice, atât de înalte. Îşi pufăi gânditor pipa până când aceasta se stinse, apoi se lungi lângă focul de vreascuri şi se pregăti de somn.

Când, şapte ore şi cincizeci de minute mai târziu, la orizontul estic apăru marginea Soarelui, era gata să recunoască faptul că noaptea nu fusese chiar reuşită. Deşi era obişnuit cu puricii minusculi şi insistenţi care săreau din nisip, iar pielea i se tăbăcise de mult împotriva setei de sânge a insectelor nocturne din insule, nu reuşise în încercarea sa de a dormi.

De ce? În mod sigur nu era vorba de nervozitatea cauzată de singurătate şi meleagurile străine. Alan Carver petrecuse prea multe nopţi izolat în sălbăticie pentru ca aceasta să fi fost cauza. Dar cu toate acestea zgomotele nopţii l-au ţinut într-o continuă stare de semi-veghe temătoare, şi cel puţin de vreo zece ori s-a trezit complet, scăldat într-un lac de sudoare cauzată de nervozitate. De ce?

Ştia de ce. Era din cauza zgomotelor nopţii. Nu era vorba de cât de tare se auziseră sau că ar fi fost ameninţătoare, ci, ei bine, de *varietatea* lor. Ştia ce fel de zgomote ar fi trebuit să se audă în timpul nopţii; cunoştea fiecare tril de pasăre şi fiecare chiţăit de liliac de pe aceste meleaguri. Dar aici, în insula Austin, zgomotele nopţii au refuzat să fie conforme cu cele pe care le cunoştea el. Sunetele erau stranii, necunoscute şi mult mai variate decât ar fi trebuit să fie; şi cu toate acestea, chiar şi în cel mai sălbatic strigăt i se părea că regăseşte o tulburătoare notă de familiaritate.

Carver dădu din umeri. La lumina zilei amintirile sale nocturne păreau nişte idei prosteşti şi aiurite, de-a dreptul de neiertat, îşi spuse, pentru cineva obişnuit, aşa cum era el, cu locurile singuratice. Se ridică şi-şi întinse trupul puternic, uitându-se către hăţişul neclar de vegetaţie de sub copacii-ferigă.

Îi era foame, şi undeva pe-acolo îl aştepta micul dejun, fie că era vorba de fructe, fie de vreo pasăre. Aceasta fiind singura

alegere la îndemână, de vreme ce nu-i era îndeajuns de foame încât să ia în considerare şi alte posibilităţi - şobolan, liliac sau câine. Iar cu asta epuizai întreaga faună a acestor insule.

Dar oare o epuizai, într-adevăr? Se încruntă, amintindu-şi dintr-o dată de ceva. Cum rămânea cu drăcuşorul acela sălbatic, cu ochi galbeni care-i arătase colţii, acolo lângă pârâiaş? Cu toată emoţia provocată de fuga lui Kolu şi Malloa uitase de asta. Acea fiinţă nu era, în mod categoric nici liliac, nici şobolan şi nici câine. Oare ce era de fapt?

Având chipul în continuare încruntat, îşi pipăi arma şi se uită la ea pentru a se asigura că o putea folosi oricând. Cei doi polinezieni poate că fuseseră alungaţi de un pericol imaginar, dar chestia aia de lângă pârâu era ceva care nu intra în cadrul superstiţiilor; asta o văzuse chiar el. Şi se mohorî şi mai mult când îşi aminti de liliacul cu coadă întâlnit cu o seară înainte. Nici el nu fusese o fantasmă autohtonă.

Se îndreptă hotărît către pădurea de ferigi. Să presupunem că insula Austin *chiar* adăposteşte câţiva mutanţi, pocitanii şi specii unicat. Şi ce-i cu asta? Cu atât mai bine; acest lucru va justifica expediţia navei *Fortune*. S-ar putea să contribuie la renumele unui anume Alan Carver, zoolog, dacă acesta va fi primul care va raporta existenţa acestei bizare lumi animale de pe insulă. Şi totuşi - era ciudat că Mawson nu amintise nimic despre ea şi că nici vânătorii de balene n-o făcuseră.

Se opri brusc la marginea pădurii. Dintr-o dată îşi dădu seama de cauza care îi conferea acest aspect bizar, înţelese ce a vrut Malloa să spună când arătase către copaci. Se uită, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, plimbându-şi privirea de la un copac la altul. Era adevărat, speciile nu erau înrudite. Nu existau nici măcar doi copaci care să se asemene. Fiecare era unic în ceea ce priveşte frunzele, coaja, trunchiul. Nu erau doi care să fie la fel. *Nici măcar doi copaci nu semănau unul cu altul!*

Dar asta era imposibil. Chiar fără să fie botanist, ştia că aşa ceva era imposibil. Era cu atât mai imposibil cu cât pe o asemenea insuliţă izolată prin natura lucrurilor speciile autohtone se înrudeau între ele. Formele de viaţă puteau să fie diferite de cele ale altor insule, dar cele de aici nu puteau să difere mult unele de altele - cel puţin, nu într-o asemenea incredibilă măsură. Numărul speciilor trebuie să fie limitat

tocmai prin competiţia intensă existentă pe insulă. *Trebuie* să fie!

Carver se dădu înapoi câţiva paşi, continuând să supravegheze zidul pădurii. Acesta era alcătuit din nenumărate ferigi şi pini; se aflau şi copaci cu frunze căzătoare, dar de-a lungul celor vreo treizeci de metri, pe care îi putea observa cu atenţie, *nu erau doi la fel!* Nici măcar doi care să aibă îndeajuns de multe puncte comune încât să fie consideraţi ca făcând parte din aceeaşi specie, poate chiar nici din acelaşi gen.

Rămăsese împietrit, cuprins de mirare şi fără să poată înţelege ceva. Oare ce sens aveau toate acestea? Care era oare originea acestei bogăţii nemaiîntâlnite de specii şi genuri? Cum putea oare fiecare dintre nenumăratele forme să se reproducă dacă nu exista undeva alte forme asemenea ei care s-o fertilizeze? Bineînţeles că se putea, se cunosc cazuri când flori ale aceluiaşi copac se fertilizează una pe cealaltă, dar atunci unde erau oare puieţii? Unul din principiile fundamentale ale naturii era ca din ghinde să se înalţe stejari, iar din conuri de Kauri să iasă pini Kauri.

Într-o stare de perplexitate totală, merse de-a lungul plajei, ferindu-se de linia valurilor în care, fără să bage de seamă, aproape că intrase. Zidul compact al pădurii era nemişcat, excepţie făcând locurile în care briza mării îi mişca frunzele, dar tot ceea ce Carver vedea era incredibila varietate de frunze. Nicăieri - nicăieri - nu era nici măcar un singur arbore care să semene cât de cât cu vreunul pe care-l văzuse mai înainte.

Erau frunze compuse, digitate, palmate, cordate, acuminate, bipenate şi lanceolate. Erau specimene din toate varietăţile pe care le putea identifica, şi până şi un zoolog poate identifica o mulţime dacă a lucrat cu un botanist ca Halburton. Dar *nu* existau specimene care să arate ca şi cum ar putea să se înrudească, oricât de departe, unul cu celălalt. Părea că pe insula Austin deosebirile care despărţeau genurile ar fi dispărut şi ar mai fi rămas numai marile diviziuni.

Carver a mers mai mult de un kilometru şi jumătate de-a lungul ţărmului mai înainte ca intenţia sa iniţială să-i fie reamintită ele crampele de foame. Trebuia să facă rost de ceva de mâncare, vreun animal sau ceva vegetal. Cu un simţământ clar de uşurare, privi către păsările de pe plajă, care se certau

gălăgioase, ţopăind pe nisip; cel puţin ele erau nişte reprezentante perfect normale ale genului Larus. Dar în cel mai bun caz acestea ar fi oferit o carne tare şi fibroasă, aşa că atenţia i se îndreptă din nou către misterioasele ţinuturi împădurite.

De data aceasta zări o urmă prin desiş, o cărare, sau poate doar o rărire întâmplătoare a vegetaţiei datorată unui subsol mai bogat în roci, care conducea către umbrele verzi, apucând-o pieziş către dealul împădurit dinspre partea vestică a insulei. Aceasta reprezenta primul mod acceptabil de a putea pătrunde în pădure, pe care-l întâlnise până acum şi, într-o clipă, se strecură prin acel culoar întunecat, cu ochii în patru, în căutarea fie a unor fructe, fie a unei păsări.

A văzut o mulţime de fructe. Pe mulţi copaci atârnau globuri şi ovoizi de diferite mărimi, dar dificultatea, în ceea ce-l privea pe Carver, era că n-a văzut nici unul pe care să-l poată recunoaşte drept comestibil. Nu îndrăznea să rişte şi să muşte din vreun fruct otrăvitor, pentru că numai Dumnezeu ştia ce alcaloizi necunoscuţi şi mortali putea produce această bizară insulă.

Printre crengi zburătăceau păsări, chemându-se unele pe altele, dar pentru moment nu văzu nici una îndeajuns de mare încât să merite un glonte. Şi, pe deasupra, mai observase un lucru straniu: cu cât se îndepărta de mare, cu atât deveneau mai bizare infinitele forme ale copacilor pădurii. De-a lungul litoralului fusese în stare ca, cel puţin, să încadreze un arbore măcar într-o familie, dacă nu şi într-un gen, dar aici până şi acele diferenţieri începuseră să dispară.

Îşi dădu seama şi de ce.

— Vegetaţia de pe coastă este amestecată cu reprezentanţi din alte insule, murmură el. Dar aici, în interiorul insulei, a luat-o razna. Întreaga insulă a luat-o razna.

Atenţia îi fu atrasă de mişcarea unei mase întunecate pe fundalul cerului întretăiat de frunze. O pasăre? Dacă era pasăre, era una mult mai mare decât păsărelele cântătoare obişnuite, care zburau de colo-colo în jurul iui. Ridică revolverul cu grijă şi trase.

Bubuitura se repercută în strania pădure. Un corp mare, cam cât al unei raţe, se prăbuşi scoţând un strigăt lung şi ciudat, se zbătu puţin printre ierburile ce acopereau solul

pădurii, după care nu mai mişcă. Carver se repezi înainte, rămânând apoi perplex, cu privirea aţintită asupra victimei sale.

Nu era o pasăre. Era un fel de creatură căţărătoare, înarmată cu nişte gheare îngrozitor de tăioase şi nişte dinţi aibi şi neregulaţi, ascuţiţi ca nişte ace, îngrămădiţi într-o gură mică, triunghiulară şi roşie. Semăna destul de bine cu un câine mic - asta dacă-ţi poţi imagina un câine care să se caţere în copaci - şi pentru o clipă, Carver rămase blocat din cauza surprizei la gândul că poate din neatenţie, împuşcase corcitura de terrier a cuiva, sau cel puţin un oarecare specimen de caniş.

Dar creatura nu era un câine. Chiar făcând abstracţie de prăbuşirea sa din vârful copacilor, şi Carver tot putea vedea acest lucru. Ghearele rectractile, cinci la labele din faţă şi patru la cele din spate, era o dovadă îndeajuns de clară, dar şi mai evidentă era mărturia acelor dinţi precum nişte ace. Această creatură făcea parte din familia Felidae. Putea vedea încă o dovadă în acest sens în ochii galbeni cu despicătura verticală a pupilei, care priveau către el, exprimând o ură furibundă, şi care-şi pierduseră văpaia doar acum, la moarte. Ăsta nu era un câine, era o pisică!

Într-o străfulgerare, gândul i se duse la cealaltă apariţie, de pe malul pârâului. Şi acea creatură avusese un aspect sălbatic de natură felină. Care era oare sensul acestor lucruri? Pisici care arătau ca nişte maimuţe; pisici care arătau ca nişte câini!

Îi trecuse foamea. După câteva clipe ridică trupul acoperit cu blană şi porni către plajă. Zoologul luase locul omului obişnuit; această bucată de protoplasmă pe cale de descompunere, nu mai constituia hrană, ci un specimen rar. Trebuia să se întoarcă pe ţărm şi să facă tot ce putea pentru a-l păstra. Fără îndoială că va primi numele său - Felis Carveri.

Un zgomot din spatele său îl făcu să se oprească dintr-o dată. Ceva, animal sau om, stătea la pândă acolo, în umbra pădurii. L-a văzut - sau l-a văzut neclar, ca nişte umbre mai întunecate şi fără formă precisă, în zona tremurătoare a frunzelor mişcate de vânt.

Pentru prima oară, misterele succesive începuseră să-l facă să simtă o oarecare ameninţare. Grăbi paşii. Umbrele alunecară şi se prelinseră în spatele său şi, doar dacă nu era decât închipuirea lui, un ţipăt adânc, un urlet potolit, se ridică

din negura pădurii, de undeva din stânga lui, apoi primi răspunsul de undeva din dreapta.

Nu îndrăznea s-o rupă la fugă, ştiind că apariţia fricii, de cele mai multe ori, ducea la un atac atât din partea animalelor, cât şi al oamenilor primitivi. Se mişcă pe cât putu de repede, fără a fugi din faţa pericolului şi, în cele din urmă, văzu plaja. Acolo, la loc deschis, cel puţin îşi va putea vedea urmăritorii, dacă aceştia se vor hotărî să atace.

Dar aceştia nu au atacat. Se îndepărtă de zidul de verdeaţă, dar nu îl urmări nici o formă de viaţă. Dar, cu toate acestea, ei erau acolo. Tot drumul de întoarcere, până la ladă şi la resturile focului său, pur şi simplu, ştiu că la adăpostul frunzelor pândeau forme de viaţă sălbatică.

Situaţia începu să-l apese; nu putea rămâne pe plajă la infinit, aşteptând să fie atacat. Mai devreme sau mai târziu va trebui să doarmă, şi atunci... Mai bine ar fi să provoace un atac acuma, pe loc, să vadă ce fel de creaturi are de înfruntat, şi să încerce să le alunge sau să le extermine. La urma urmelor, avea muniţii din belşug.

Îşi ridică arma, o îndreptă către umbrele mişcătoare şi trase. Se auzi un urlet bestial; mai înainte ca tăcerea să se aşterne din nou, alte urelete îi răspunseră. Apoi Carver se dădu rapid înapoi, în vreme ce tufişurile se legănau la trecerea unor corpuri, iar el putu să vadă ce fel de fiinţe fuseseră ascunse acolo. Cam o duzină de forme săriră dintre tufişuri pe nisip, formând un şir de-a lungul marginii verzi. Timp de o clipă au rămas nemişcate şi Carver ştiu că se găseşte în coşmarul unui zoolog, pentru că nici o altă explicaţie nu părea adecvată.

Haita era alcătuită din creaturi ce aduceau a câini; dar în nici un caz nu semănau cu câinii de vânătoare originari din Noua Zeelandă, şi nici cu câini dingo din Australia, iar dacă era să fie cinstit, nu semănau cu nici un fel de câini cunoscuţi de el sau, mai corect, nici nu semănau cu câini, cu excepţia poate a metodei lor de atac, a chelălăielilor reţinute, a boturilor pline de bale, şi dentiţiei lor - cât putea şi Carver să vadă din aceasta.

Dar lucrul pe care-l realiză în cele din urmă era încă o confirmare a tuturor observaţiilor sale legate de insula Austin - nu semănau unul cu celălalt! Într-adevăr, în faţa unui adevărat impact fizic, Carver realiză că până acum, pe această insulă nebună, nu văzuse două fiinţe vii, animale sau plante, care să

pară că ar aparţine unor specii înrudite!

Haita indescriptibilă începu încet-încet să se apropie de el. Văzu cele mai ciudate specimene - unele cu picioarele din spate foarte lungi, iar cele din faţă scurte; o creatură lipsită de blană şi cu pielea plină de cicatrici provocate de spini şi cu o figură pe jumătate omenească, precum a unui vârcolac; o bestie minusculă, cam de mărimea unui şobolan care lătră cu o voce ascuţită; şi o arătare impunătoare, cu pieptul puternic şi rotund ca un butoi, a cărui corp părea aproape construit pentru a sta în două picioare, şi care se sprijinea pe membrele din spate, cu cele din faţă atingând solul doar din când în când, cam în genul mersului unui urangutan. Acea fiinţă, în mod deosebit era o monstruozitate oribilă, cu colţi galbeni şi Carver o alese pe ea pentru primul său glonţ.

Arătarea se prăbuşi fără un sunet. Proiectilul îi despicase ţeasta. În vreme ce ecoul se rostogolea între dealurile extremităţilor vestice şi estice ale insulei Austin, haita îi răspunse cu un cor ameninţător de lătrături, urlete, mârâituri şi ţipete ascuţite. Pentru moment au făcut câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de corpul tovarăşului lor, apoi au început din nou să înainteze, într-un mod ameninţător.

Carver trase din nou. O creatură ţopăitoare, cu ochii roşii, chelălăi şi se prăvăli. Divizat acum de doi indivizi morţi, şirul se opri cuprins de nervozitate; urletele lor se transformaseră în mârâituri înfundate, în vreme ce-l priveau cu ochii lor rotunzi, galbeni şi roşii.

Dintr-o dată tresări, atunci când auzi un sunet cu totul diferit, un ţipăt a cărui natură n-o putu identifica, cu toate că părea să vină dintr-un punct în care malul împădurit se înălţa brusc într-o mică ridicătură. A fost ca şi cum un supraveghetor ar fi îndemnat din nou haita aceea indescriptibilă, pentru că fiinţele îşi adunară curajul şi începură să înainteze din nou. Şi exact în acea clipă o piatră aruncată cu putere îl atinse, durerea săgetându-i umărul.

Se clătină, apoi privi către şirul de tufişuri. Un proiectil însemna oameni. Insula aceasta dementă adăpostea ceva mai mult decât animale aberante.

Se auzi un nou strigăt şi încă o piatră îi trecu şuierând pe la ureche. Dar de data aceasta remarcase mişcarea fulgerătoare din vârful micii ridicături, aşa că a tras imediat.

Se auzi un ţipăt. O siluetă omenească ieşi clătinându-se din spatele frunzişului, se aplecă şi se prăbuşi cu capul înainte, de la peste trei metri înălţime, printre tufişurile de la baza copacului. Haita de creaturi se împrăştie care încotro, urlând ca şi cum curajul le-ar fi dispărut în faţa acestei demonstraţii de forţă. Dispărură în pădure ca nişte umbre.

Dar ceva legat de silueta care se prăbuşise de la înălţime i se păru ciudat lui Carver. Aşteptă încruntat ca să se asigure că haita înfiorătoare fugise într- adevăr, şi că din tufişuri nu-l pândea vreo altă ameninţare; apoi se repezi către locul în care căzuse atacatorul său.

Silueta era umană, dincolo de orice îndoială - sau nu chiar? Aici, pe această insulă nebună, unde speciile păreau să îmbrace orice formă, Carver ezita să facă până şi această constatare. Se aplecă asupra duşmanului doborît, care zăcea cu faţa în jos, şi îl întoarse. Rămase cu ochii lipiţi de el.

Era o fată. Chipul ei împietrit precum cel al statuii lui Buda din Nikko, era tânăr şi plăcut, semănând cu cel al unei figurine veneţiene de bronz, cu trăsături delicate care însă până şi în stare de incoştienţă aveau ceva vizibil sălbatic în ele. Ochii ei, deşi închişi, aduceau cu cei oblici ai unei driade.

Fata era albă, în pofida faptului că pielea ei era atât de bronzată de soare, încât căpătase o nuanţă aurie. Cu toate acestea, Carver nu avea îndoieli asupra culorii sale, pentru că la marginea singurului ei veşmânt - o bucată netăbăcită dintr-o blană asemănătoare cu a leopardului, care deja se întărise şi începuse să se rupă - i se vedea pielea albă.

Oare o omorîse? Ciudat de tulburat, căută să vadă unde este rana, şi o descoperi, în cele din urmă, sub forma unei zgârieturi care de-abia sângera, undeva deasupra genunchiului drept. Lovitura lui nu făcuse altceva decât s-o dezechilibreze; ceea ce-i făcuse rău fusese căderea de la peste trei metri înălţime şi singura urmă vizibilă era o julitură la tâmpla stângă, care se înroşise. Dar era vie. O luă în braţe şi traversă rapid plaja, pentru a fi cât mai departe de tufişurile în care, fără îndoială, mai pândea încă haita ei pestriţă.

Agită bidonul aproape gol, apoi îi dădu capul pe spate pentru a-i turna puţină apă printre buze. Imediat ea îşi deschise ochii şi, pentru o clipă, privi fără să înţeleagă nimic, direct în ochii lui Carver, care era la nici treizeci de centrimetri de ai ei.

Apoi ochii ei se măriră, nu atât de groază, cât de o mirare extraordinară; se smuci violent în braţele lui, încercă de două ori să se ridice şi de două ori căzu înapoi, atunci când picioarele refuzară să o susţină, în cele din urmă nu se mai zbătu şi rămase cu privirea fascinată lipită de chipul lui.

Dar şi Carver fusese, la rândul său, şocat. Atunci când pleoapele i se ridicară, el tresărise la vederea ochilor din spatele acestora. Erau ceva cu totul neaşteptat, în ciuda indiciilor oferite de uşoara lor tentă orientală, pentru că, deschîzându-se, aceştia aruncară asupra lui flacăra lor de nuanţă roşiatică. Aveau culoarea chihlimbarului, aproape aurii, şi erau sălbatici precum ochii unui adorator al lui Pan. Îl privea pe zoolog cu intensitatea unei păsări captive, dar nu şi cu timiditatea unei păsări, pentru că el observă cum mâna ei începuse să se apropie de băţul ascuţit sau cuţitul de lemn care-i atârna la cingătoare.

El îi oferi bidonul, dar ea se trase înapoi din faţa mâinii lui întinse. El îl agită şî, la auzul lichidului care clipocea, ea îl luă cu grijă, îşi turnă un pic în mână, după care, spre surpriza lui Carver, o mirosi, gingaşele ei nări dilatându-se cât de mult le permitea minusculul ei nas cârn. După câteva clipe, bău apă din mâna făcută căuş, îşi mai turnă un pic şi o bău şi pe aceasta. După câte se părea, nu-i trecuse prin cap să bea direct din bidon.

Mintea i se limpezi. Văzu cele două corpuri nemişcate ale creaturilor ucise şi se tângui încet, cu durere. Când se mişcă, încercând să se ridice, genunchiul rănit o duru şi ea îşi întoarse din nou ciudaţii ochi către Carver, cu o reînoită expresie de teamă. Arătă spre dâra roşie lăsată de glonţ.

— *C'm on?* spuse ea cu o intonaţie întrebătoare,

Carver îşi dădu seama că numai întâmplător sunetul semăna cu ceva din limba engleză.

— Unde mergem? răspunse el, râzând.

Ea dădu din cap, neînţelegând.

— *Bu-r-r-u-u-um!* Spuse ea. *Zii-i-i-i*!

El înţelese asta. Ea încerca să imite sunetul împuşcăturii şi şuieratul glonţului. Se bătu cu mâna peste revolver.

— Magic! spuse el ameninţător. Doctoria rea. Mai bine ai fi cuminte, fetiţo, înţelegi?

Era clar că ea nu înţelegea nimic.

— *Thumbi?* încercă el. Eşti maori?

Nici un rezultat, cu excepţia unei priviri lungi din partea ochilor puţin oblici şi aurii.

— Ei bine, mormăi el. Atunci, *Sprechen sie Oeutsch?* Sau Kanaka? Sau - ce dracu'! Asta-i tot ce ştiu – *Latinum inteligisme?*

— *C'm on?* spuse ea cu voce stinsă şi cu ochii la armă. Îşi frecă zgârietura de pe picior şi vânătaia de la tâmplă. Şi, considerându-le, după toate aparenţele, pe amândouă cauzate de armă.

— Bine, se hotărî, posomorît, Carver.

Se gândise că nu poate strica s-o impresioneze pe fată cu puterile sale.

— O să merg, Uite-te la asta!

Îşi îndreptă arma spre prima ţintă pe care-o văzu - o creangă uscată care se ridica dintr-un trunchi ce plutise până la capătul micii bariere de corali. Era cam de grosimea braţului său, dar trebuie să fi fost putrezită bine, pentru că în loc să smulgă puţină scoarţă, aşa cum se aşteptase, glonţul puternic a făcut praf întreaga ramură.

— O-o-oh! rămase fata cu gura căscată, în vreme ce-şi astupa urechile cu mâinile. Îl privi dintr-o parte, clipind des; apoi ţâşni rapid în picioare. Era de-a dreptul terorizată.

— Nu, nu fugi! se răsti el.

O prinse de mână.

— Stai aici!

Pentru un moment, a fost uimit de puterea ei. Braţul ei liber se ridică fulgerător, înarmat cu cuţitul de lemn, iar el îi imobiliză încheietura. Muşchii ei erau ca nişte corzi de oţel. Se zbătea cu toate puterile; apoi, dintr-o dată, se potoli şi rămase nemişcată în strânsoarea lui, ca şi cum şi-ar fi spus, „ce sens are să te lupţi cu un zeu?”.

Îi dădu drumul.

— Stai jos! mârâi el.

Ea ascultă mai mult de gestul lui decât de voce. Se aşeză în faţa lui, pe nisip, uitându-se în sus spre el, iar în ochii ei de culoarea mierii se putea vedea o urmă de teamă şi multă oboseală.

— Unde este tribul tău? o întrebă el cu asprime, arătând cu degetul spre ea şi apoi, cu o mişcare cuprinzătoare, către pădure.

Îl privi fără să înţeleagă, iar el încercă altfel.

— Atunci, unde-i casa ta? mimă că doarme.

Rezultatul a fost acelaşi, doar o privire tulburată aruncată de ochii ei minunaţi.

— Ce dracu! mârâi el. Ai un nume, nu-i aşa? Un nume!

Se lovi cu palma pe piept.

— Alan. Ai priceput? Alan. Alan.

Asta a priceput imediat.

— Alan, repetă ea silitoare, privind în sus spre el.

Dar când încercă s-o facă să-şi acorde şi ei un nume, nu obţinu nici un rezultat. Singurul efect al eforturilor sale a fost apariţia unei perplexităţi mai mari pe chipul ei. În cele din urmă, reveni la încercarea de a o face, ca în vreun fel oarecare, să arate unde îi este casa şi tribul, în acest scop gesticulând în toate felurile care i-au trecut prin cap. Şi, în sfârşit, se păru că ea a priceput.

Ezitând, se ridică în picioare şi scoase un vaiet adânc, ciudat şi plin de durere. De îndată primi răspuns din tufişuri şi Carver împietri când văzu că apare aceeaşi haită de fiinţe indescriptibile. Probabil că pândiseră, ascunse undeva în imediata apropiere. Din nou, în vreme ce înaintau, au ocolit leşurile celor doi membri ucişi.

Carver îşi scoase rapid revolverul. Gestul său a fost urmat de un geamăt de suferinţă din partea fetei, care se aşeză în faţa lui cu braţele desfăcute ca şi cum ar fi vrut să apere haita sălbatică de ameninţarea armei. Îl înfruntă plină de teamă şi totuşi sfidătoare, iar pe chipul ei întrebător se putea vedea cât de dezorientată este. Părea să-l acuze pe bărbat că o făcuse să-şi cheme tovarăşii numai cu scopul de a-i ameninţa cu moartea.

El se uită la ei.

— O.K., spuse el în cele din urmă. Ce contează o pereche de specimene rare, pe o insulă care e plină cu aşa ceva? Spune-le să plece.

Ea ascultă de gestul lui autoritar. Haita ciudată se făcu nevăzută în tăcere, iar fata, ezitând, se dădu şi ea înapoi, ca şi cum ar fi vrut s-o urmeze, dar se opri brusc atunci când îi spuse Carver. Atitudinea ei era tare ciudată, trădând, în parte, teamă, dar mai ales un fel de fascinaţie, ca şi cum n-ar fi înţeles cu adevărat ce fel de fiinţă este zoologul.

Acesta era un simţământ împărtăşit într-o anumită

măsură şi de el, pentru că în mod sigur era ceva foarte misterios să întâlneşti, pe această anormală insulă Austin, o fată albă. Ai fi zis că pe minuscula insuliţă s-ar afla doar câte un specimen, numai unul, din fiecare specie, iar ea reprezenta omenirea. Dar el tot se uita cuprins de uimire în ochii ei sălbatici, de culoarea chihlimbarului. Şi, din nou realiză că în această parte a insulei Austin, pe care o traversase, nu văzuse nici măcar două creaturi care să semene una cu cealaltă. Oare şi această fată era un mutant, o variantă a altei specii şi nu a celei umane, şi care, printr-o şansă cu totul întâmplătoare, adoptase o formă omenească perfectă? Ca, de exemplu, pisica ce aducea a câine, al cărui cap zăcea pe plajă, acolo unde îl aruncase el. Sau poate că ea era singurul reprezentant al speciei umane pe insulă, era de dinaintea lui Adam, în grădină? A existat o femeie înaintea lui Adam, refiectă el.

— O să-ţi spunem Lilith, zise el gânditor.

Numele se potrivea cu trăsăturile ei perfecte şi sălbatice şi cu ochii ei ca văpaia. Lilith, misterioasa fiinţă pe care Adam a găsit-o în Paradis, care era acolo înaintea lui şi mai înainte ca Eva să fi fost creată.

— Lilith, repetă el. Alan - Lilith. Pricepi?

Imită şi ea sunetele şi gesturile; acceptă numele dat fără discuţie şi era clar după cum răspundea la el că pricepu că acel sunet este un nume. Pentru că atunci când, după câteva minute, el îl rosti, ochii ei de chihlimbar se îndreptară instantaneu spre chipul lui şi rămaseră acolo, într-o întrebare mută.

Carver râse şi-şi reluă firul încâlcit al gândurilor. Cufundat în reverie, îşi scoase pipa, o umplu, apoi frecă un băţ de chibrit şi o aprinse. Fu surprins de un vaiet înăbuşit scos de Lilith, şi ridicându-şi ochii o văzu cu mâna întinsă. Pentru o clipă, nu pricepu ce avea de gând să facă, după care degetele ei se strânseră în jurul jarului de la băţul de chibrit! Încercase să prindă flacăra de parcă ar fi fost un petic de pânză purtat de vânt.

Ţipă de durere şi de teamă. De îndată haita indescriptibilă apăru la marginea pădurii, scoţând urlete de mânie, iar Carver se răsuci pentru a o înfrunta. Dar din nou Lilith, revenindu-şi din surpriza provocată de arsură, opri cu vocea sa haita. Şi-i trimise pe toţi să se furişeze înapoi în penumbră. Îşi supse degetele

arse şi-şi îndreptă spre el ochii măriţi de uimire. Deşi mai că nu-i venea să creadă, el îşi dădu seama că fata nu înţelegea ce este focul!

În lada cu echipament se găsea şi o sticlă cu alcool; o scoase şi, cu toate că ştia că nu este cel mai potrivit remediu pentru arsuri, luă mâna lui Lilith şi-i legă cele două degete băşicate cu o fâşie de batistă înmuiată în alcool. Dădu cu dezinfectant şi peste urma lăsată de glonţ deasupra genunchiuiui ei. Ea gemu încetişor din cauza usturimii, apoi, pe măsură ce aceasta dispărea, zâmbi, în vreme ce ochii ei ciudaţi urmăreau cu fixitate norişorii de fum de la pipa lui şi nările îi tremurau de mirosul pătrunzător de tutun.

— Acum ce-o să fac cu tine? se întrebă Carver, fumând gânditor.

După toate aparenţele, Lilith n-avea nici o sugestie. Ea, pur şi simplu, continua să se uite la el cu ochii holbaţi.

— Cel puţin, reluă el, ar trebui să ştii ce se poate mânca pe insula asta nebună. Tu *mănânci,* nu-i aşa?

El mimă acest lucru.

Fata înţelese imediat. Se ridică în picioare, se duse până în locul în care zăcea corpul pisicii-câine şi păru pentru o clipă că-l miroase. Îşi scoase cuţitul de lemn de la cingătoare, puse un picior gol pe leş şi tăie o fâşie sângerândă de carne, întinzându-i-o lui Carver. Apoi rămase în mod clar surprinsă când el o refuză.

După câteva clipe îşi retrase oferta, se mai uită o dată la faţa lui, şi-şi înfipse ea în carne micuţii dinţi albi. Carver privi cu interes cu câtă delicateţe a reuşit ea până şi această manevră dificilă, astfel încât buzele ei moi n-au fost pătate nici de cea mai mică picătură de sânge.

Însă propria lui foame era tot nepotolită. Se tot gândi cum să rezolve problema, cum să o facă să înţeleagă asta şi în cele din urmă găsi o soluţie.

— Lilith! spuse el tăios.

Ochii eî se îndreptară imediat spre el. El arătă mai întâi spre carnea pe care o ţinea ea, apoi spre zidul misterios al copacilor.

— Fructe, îi zise. Carne de copaci, înţelegi?

Repetă din nou gesturile ce mimau pe cineva mâncând.

Din nou fata pricepu pe dată. Era de-a dreptul ciudat, se

gândi el, cât de repede înţelege unele lucruri, pe câtă vreme altele, la fel de simple, par dincolo de puterea ei de înţelegere. Bizar, aşa cum tot ceea ce era pe insula Austin era bizar. Era oare Lilith, la urma urmelor, în întregime umană? Merse alături de ea până la linia arborilor, aruncând câte-o ocheadă laterală spre ochii ei sălbatici de culoarea flăcărilor şi spre trăsăturile ei frumoase, dar neîmblânzite, sălbatice, care o făceau să semene cu o driadă, cu un spiriduş. Se căţără rapid pe taluzul care începuse să se fărâmiţeze şi păru să dispară în mod misterios printre umbre. Pentru o clipă, în vreme ce se căţăra înfrigurat după ea, Carver simţi un fior de teamă; aici ea putea să-i scape la fel de uşor ca şi cum ar fi fost într-adevăr o umbră. Sigur, n-avea nici un drept moral s-o reţină, cu excepţia celui extrem de puţin plauzibil oferit de atacul ei; dar nu voia s-o piardă - nu încă. Sau poate nu voia s-o piardă deloc.

— Lilith! strigă el de îndată ce ajunse în vârful ridicăturii.

Apăru aproape lângă cotul lui. Deasupra lor se împleteau ramurile unui gen de viţă de vie tare ciudată, care semăna cu un fel de conifer agăţător, şi care era încărcată cu nişte fructe alb-verzui de mărimea şi forma unui ou de găină. Lilith culese unul, îl desfăcu în jumătăţi cu degetele ei agile şi pe una dintre ele o ridică până la nas. Mirosi cu atenţie, cu scrupulozitate, apoi aruncă fructul.

— Pah bo! spuse, strâmbând cu dezgust din nas.

Găsi un alt fruct, extrem de neatrăgător, format din cinci protuberanţe, asemănător unor degete ce ieşeau dintr-un disc fibros, aşa încât luate împreună aveau înfăţişarea unei mâini mari, malformate. Îl mirosi şi pe acesta la fel de atent ca şi pe celălalt, apoi zâmbi pieziş spre el.

— *Bo*! zise, întinzându-i-l.

Carver ezită. La urma urmelor, nu trecuse cu mult peste o oră de când fata încercase să-l ucidă. Oare nu era posibil ca ea să încerce acelaşi lucru şi acum, oferindu-i un fruct otrăvit?

Ea agită obiectul acela neplăcut.

— *Bo*! repetă ea, după care, exact ca şi cum i-ar fi înţeles ezitarea, rupse unul dintre degete şi şi-l băgă în gură. Apoi îi zâmbi.

— Aşa e bine, Lilith.

Îi zâmbi şi luă ce mai rămăsese.

Chestia aia era mult mai plăcută la gust decât la vedere.

Fructul avea un gust dulce acrişor, care îi era vag familiar, dar nu putea să-l identifice. Cu toate acestea, încurajat de exemplul lui Lilith, mâncă până îşi potoli foamea.

Întâlnirea cu Lilith şi haita ei sălbatică îl făcuse să uite de misiunea sa. Îndreptându-se înapoi spre plajă se posomorî, aducându-şi aminte că era aici ca Alan Carver, zoolog, şi nu în altă calitate. Dar cu toate acestea - de unde putea începe? Era aici ca să clasifice şi să captureze specimene, dar ce putea face pe o insulă nebună unde *fiecare* creatură era o varietate necunoscută? Aici nu exista nici o posibilitate de clasificare pentru că nu existau clase. Nu era decât câte unul din fiecare - sau cel puţin aşa se părea.

Mai degrabă decât să se apuce de o treabă total lipsită de sens dată fiind această situaţie, Carver îşi îndreptă gândurile către altceva. Undeva, pe insula Austin, se găsea secretul acestei dezordini totale, şi i se păru o idee mai bună să caute cheia acestei enigme decât să-şi piardă timpul cu sarcina fără de sfârşit a clasificării. Va explora insula. Spera să găsească vreun ciudat gaz vulcanic sau vreun zăcământ anormal de radioactiv - analog experimentelor lui Morgan cu raze X asupra unor culturi de germeni. Sau - sau altceva. Trebuia să existe *vreun* răspuns.

— Haide, Lilith, spuse el pe un ton de comandă şi o porni către vest, unde dealurile păreau să fie mai înalte decât ridicătura din extremitatea estică a insulei.

Fata îl urmă cu obişnuita ei docilitate, cu ochii de culoarea mierii lipiţi de ei, exprimând acel amestec ciudat de teamă, încântare, şi - poate - o scânteie de adoraţie.

Zoologul nu era prea preocupat de dezlegarea misterelor încât să nu poată, din când în când, să arunce câte o privire spre sălbatica frumuseţe a chipului ei. Ba, la un moment dat, se surprinse chiar încercând să şi-o închipuie într-o îmbrăcăminte civilizată - părul castaniu-roşcat strâns sub una din minusculele pălărioare la modă, corpul graţios îmbrăcat în confecţii mai delicate decât pielea uscată şi ruptă pe care o purta, picioarele în încălţăminte fină, iar gleznele în ciorapi. Se strâmbă şi-şi scoase această imagine din cap, dar nu-şi mai bătu capul să analizeze din ce cauză; i se părea prea anormală sau prea atrăgătoare?

O porniră în sus pe pantă. Insula Austin era extrem de

bine împădurită, la fel ca şi insulele Auckland, totuşi înaintarea era uşoară, pentru că era vorba de o pădure, nu de o junglă. O pădure nebună, ce-i drept, dar lipsită de vegetaţie subarboricolă şi de hăţişuri.

Dintr-o dată ţâşni o umbră, apoi o alta. Dar prima a fost doar un papagal „al reginei”, care îşi înălţa minunata lui creastă, iar cea de-a doua doar un papagal-bufniţă. Păsările de pe insula Austin erau normale; ele erau pur şi simplu obişnuitele vietăţi cu pene din mările sudului. De ce? Pentru că se deplasau, călătoreau sau erau purtate de furtuni de pe o insulă pe alta.

Se făcu după-amiază târziu până ce Carver ajunse pe culme, unde se înălţa o platformă de bazalt negru, neîmpădurită, asemenea turnului de observaţie al unui pădurar. Se căţără pe marginile erodate ale acesteia şi, cu Lilith alături de el, rămase pe loc pentru a privi peste valea centrală a insulei Austin, către măgura de la extremitatea estică, o culme aproape egală cu aceea pe care se găseau ei.

Între cele două puncte se întindea pădurea sălbatică, în ale cărei adâncuri umbre albastru-verzui se mişcau unduite de briză ca nişte valuri, vizibile din loc în loc, pe suprafaţa unui lac liniştit. O pasăre, ce părea să planeze mai mult, se rotea undeva jos, iar mai departe, cam pe la mijlocul văii, se vedea strălucind o apă. Ştia că acela trebuia să fie pârâiaşul pe care îl vizitase deja. Dar nicăieri - absolut nicăieri - nu era nici un semn de activitate omenească, care să explice prezenţa lui Lilith, nici fum, nici vreun luminiş, nimic.

Fata îi atinse braţul cu multă timiditate şi arătă spre dealul din partea opusă.

— *Pah bo!* spuse cu o voce tremurată.

Probabil că a fost foarte clar pentru ea că el n-a înţeles nimic, pentru că ea încercă să completeze fraza.

— R-r-r-r! mărâî ea, strâmbându-şi buzete perfecte şi încercând să-şi arate colţii. *Pah bo, lay shot*.

Arătă din nou către est.

Oare încerca să-i spună că în acea regiune se găseau ceva fiare îngrozitoare? Carver nu putea interpreta gesturile ei în alt fel, iar fraza pe care o folosise era aceeaşi pe care o utilizase pentru fructul otrăvit.

Îşi miji ochii, în vreme ce privea cu multă atenţie către înălţimea estică şi, dintr-o dată, tresări. Văzuse ceva dar nu pe

dealul din cealaltă parte, ci undeva jos, lângă firicelul de apă, la jumătatea insulei.

De umăr îi atârna binoclul cu prisme pe care-l folosea pentru a identifica păsările. Îşi puse instrumentul la ochi. Ceea ce a văzut, nu îndeajuns de clar pentru a fi sigur, era un fel de zid sau un fel de structură neregulată şi pe care crescuse vegetaţia. Dar ar fi putut fi zidurile în ruină ale unei mici căsuţe fără acoperiş.

Soarele cobora spre vest. Acum era prea târziu pentru o explorare, dar mâine va fi în regulă. Localiză în memorie amplasamentul zidurilor, apoi începu să coboare.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, Lilith începu să dea dovadă de o ciudată îndărătnicie de a mai merge spre est, rămânând mereu în urmă, câteodată trăgând cu timiditate de braţul lui. De două ori a spus „Nu, nu!”, iar Carver se întrebă dacă acest cuvânt făcea parte din vocabularul ei sau l-a învăţat de la el. Dumnezeu îi era martor, reflectă el amuzat, că folosise cuvântul destul de des, aşa cum îl foloseşti când ai de-a face cu un copil.

Cu toate fructele pe care Lilith le tot culesese, din timp în timp, pentru el, îi era foame din nou. Pe plajă împuşcă o minunată Cygnus Atratus, o lebădă neagră australiană, şi o cără târînd-o, în vreme ce Lilith, din nou cuprinsă de admiraţie în faţa împuşcăturii, îl urma acum fără să mai ridice obiecţii.

Merse de-a lungul plajei până la lada lui; nu că zona aceea ar fi fost mai de acceptat decât oricare alta, dar dacă Kolu şi Malloa ar fi fost să se întoarcă, sau dacă ar fi fost să conducă vreo expediţie de salvare de pe corabia *Fortune* acesta era locul în care vor căuta mai întâi.

Adună vreascuri şi chiar când începu să se întunece, aprinse un foc.

Zâmbi, când o văzu pe Lilith că începe să intre în panică şi când a scos un „O-o-oh!” de teamă pură atunci când flacăra chibritului se întinse la vreascuri. Fără îndoială că şi-a amintit de degetele ce şi le arsese, aşa că a ocolit cu grijă flăcările pentru a veni şi a se lăsa pe vine în spatele lui, în locul unde el stătea şi curăţa de pene, pregătind marea pasăre.

Era clar că ea nu înţelegea ce vroia să facă el, atunci când a străpuns zburătoarea cu o ţepuşă şi a început s-o frigă, dar îl distră felul în care nările ei sensibile fremătară la mirosul

de lemn ars şi carne ce se frige.

Când a fost gata, îi tăie o porţie de friptură cărnoasă, cu grăsime, aşa cum e carnea de gâscă, şi zâmbi din nou la uimirea ei. O mancă, dar cu multă grijă, dezorintată atât de căldură, cât şi de gustul neobişnuit; fără îndoială că ea ar fi preferat-o crudă şi încă sângerândă. Atunci când termină, îşi curăţă grăsimea de pe degete cu multă atenţie cu nisip ud de lângă un ochi de apă.

Carver se mai întreba încă ce să facă cu ea. Nu vroia s-o piardă, şi cu toate acestea nu putea sta treaz toată noaptea ca s-o păzească. Avea frânghiile care legaseră lada lui cu provizii; ar putea, îşi închipuia, să-i lege mâinile şi picioarele; dar nu ştia de ce, însă ideea nu-l atrăgea deloc. Ea era prea naivă, prea încrezătoare, prea plină de respect şi teamă. Şî pe lângă toate astea, sălbatică sau nu, era o fată albă asupra căreia nu avea nici o autoritate legală.

În cele din urmă dădu din umeri şi-i zâmbi lui Lilith, pe deasupra focului ce stătea să se stingă, aceasta pierzându-şi o parte din teama de flăcările jucăuşe.

— Faci cum vrei, spuse el cu amabilitate. Mi-ar face plăcere să rămâni, dar n-o să insist asupra acestui lucru.

Ea răspunse zâmbetului lui cu propriul său surâs şi cu strălucirea ochilor de aceeaşi culoare ca a flăcărilor pe care le oglindeau, dar nu spuse nimic. Carver se întinse pe nisip; era îndeajuns de rece încât activitatea deranjanţilor purici să fie mult redusă, aşa că, după o vreme, adormi.

Odihna lui a fost însă tot timpul întreruptă. Corul sălbatic al zgomotelor nopţii l-a deranjat din nou cu stranietatea sa, şi se trezi pentru a o vedea pe Lilith uitându-se fix la tăciunii focului ce se stingea. Ceva mai târziu s-a trezit din nou; acum focul se stinsese de tot, iar Lilith era în picioare. În vreme ce o privea în tăcere, ea se întoarse către pădure. Inima i se opri; ea pleca.

Dar se opri. Se aplecă spre ceva întunecat - trupul uneia dintre creaturile pe care le împuşcase el. Era cea mai mare; o văzu cum se căzneşte s-o ridice, şi văzând că e grea, o târî cu dificultate până la ridicătura coraligenă şi acolo o rostogoli în mare.

Se întoarse încet; ridică în braţe corpul mai mic şi repetă acţiunea, rămânând nemişcată câteva minute lângă apa neagră. Când se întoarse din nou, pentru o clipă faţa îi fu luminată de luna ce răsărea, iar el îi văzu ochii înotând în lacrimi. Atunci el

ştiu că asistase la o înmormântare.

O urmări în tăcere. Se lăsă jos pe nisip în apropierea grămezii negre de cenuşă, dar nu părea să-i fie somn. Se uita atât de fix şi cu atâta teamă spre est, încât Carver presimţi ceva rău. Când era gata să se ridice şi el, Lilith, ca şi cum după o lungă gândire ajunsese la o hotărîre, dintr-o dată ţâşni în picioare şi o zbughi prin nisip către copaci.

Surprins, privi către umbre, iar dinspre ele se înălţă aceeaşi chemare stranie pe care o mai auzise şi înainte, îşi încordă auzul şi fu sigur că dintre copaci se auzi un lătrat slab. Îşi chemase haita. Carver îşi scoase fără zgomot revolverul din tocul său şi se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un braţ.

Lilith reapăru. În spatele ei se vedeau umbre mai întunecate decât tufişurile întunecate, forme sălbatice ce stăteau la pândă, iar mâna lui Carver se strânse mai tare pe revolverul său.

Dar nu a fost nici un atac. Fata scoase un sunet jos, pe ton de comandă, umbrele târîtoare dispărură, iar ea se întoarse singură pe locul ei de pe nisip.

Zoologul îi putea vedea chipul, palid ca argintul în lumina lunii, atunci când ea îl privi, dar el rămase nemişcat, aparent adormit, şi Lilîth, pentru moment, păru gata să-l imite. Teama dispăruse de pe trăsăturile ei; era mai calmă, mai sigură pe sine. Dintr-o dată, Carver îşi dădu seama de ce; îşi pusese haita să stea de gardă împotriva acelui pericol, oricare ar fi fost el, care venea dinspre est.

Zorii îl treziră. Lilith încă dormea, pe nisip, ghemuită ca un copil şi, pentru o vreme, rămase cu privirea aţintită în jos, asupra ei. Era foarte frumoasă şi acum, cu ochii ei maro-roşcaţi închişi, părea mult mai puţin misterioasă; nu mai părea să fie vreo nimfă sau driadă a insulei, ci doar o fată primitivă, foarte drăguţă. Şi cu toate acestea el descoperise - sau începea să bănuiască - adevărul demenţial al insulei Austin. Dacă era cel pe care-l intuia şi de care se temea, atunci era tot una cu a se fi îndrăgostit de un sfinx, de o sirenă sau de o femeie centaur, ar fi avut aceleaşi şanse pe care le avea cu Lilith.

Îşi făcu curaj.

— Lilith! o chemă el ursuz.

Ea se trezi cu un început de spaimă. Pentru o clipă, îl privi în ochi, cu groază; apoi îşi aminti, rămase cu gura căscată şi

zâmbi sfios. Surâsul ei îl făcu să-şi amintească cu greu care era cauza care-l făcea să se teamă de ea, pentru că arăta minunat şi extrem de umană cu excepţia ochilor ei sălbatici de culoarea flăcărilor, dar poate că ceea ce-şi imagina el că vede în aceştia nu era altceva decât propria lui imaginaţie.

El se îndreptă către copaci, iar ea îl urmă. Nu se vedea nici o urmă a bestiilor care o păzeau de regulă, însă Carver le bănuia prezenţa în apropiere. El îşi încropi din nou dejunul din fructe culese de Lîiith şi alese fără greşeală, din aproape infinita varietate existentă, folosindu-se de simţul mirosului. Carver îşi spuse, cuprins de interes, că mirosul pare să fie mijlocul hotărîtor pentru a identifica genurile anormale de plante de pe această insulă.

Mirosul este de natură chimică. Deosebirile din punct de vedere chimic înseamnă deosebiri glandulare, iar la o ultimă anaiiză, deosebirile glandulare se dovedesc a proveni din diferenţieri rasiale. Este foarte posibil ca ceea ce deosebeşte o pisică, să spunem, de un câine să fie, în ultimă instanţă, o diferenţă de secreţie glandulară. Se încruntă gândindu-se la acest lucru şi se uită îndeaproape la Lilith; dar oricât s-ar fi uitat, ea nu părea, nici mai mult nici mai puţin, decât o micuţă sălbatică neobişnuit de drăguţă - singura excepţie fiind ochii.

Se îndreptă către partea estică a insulei, având de gând să urmeze pârâul până la locul unde se găseau rămăşiţele acelei cabane, dacă erau într-adevăr rămăşiţele unei cabane. Remarcă din nou nervozitatea ce o cuprindea pe fată, pe măsură ce se apropiau de pârâul care împărţea în două partea aceasta a văii. Iar dacă teama nu venea de la o simplă superstiţie, însemna că acolo era ceva periculos. Îşi examină din nou arma, apoi îşi continuă drumul.

Pe malul pârâului, Lilith începu să se codească. Îl apucă de braţ şi-l trase înapoi, tânguindu-se şi repetând înspăimântată; „Nu, nu,. nu!”

Când el o privi intrebător, ea nu făcu altceva decât să repete fraza de ieri.

— *Lay shot,* zise neliniştită, cuprinsă de teamă.

— Hâmmm! mormăi el. Un tun ar fi singurul despre care am auzit că ar fi putut...

Se întoarse, pentru a urma cursul apei care curgea domol

prin pădure.

Lilith rămase în urmă. Pur şi simplu nu se putea hotărî să-l urmeze acolo. Pentru o clipă se opri uitându-se înapoi către silueta ei încântătoare, apoi se întoarse şi porni mai departe. Mai bine ar fi ca ea să rămână acolo unde era şi încă şi mai bine dacă n-ar mai vedea-o niciodată, pentru că este prea frumoasă pentru a se afla atât de aproape de el. Şi cu toate acestea, Dumnezeu îi era martor, îşi spuse, îndeajuns de umană.

Dar Lilith era de altă părere. De îndată ce se convinse că el era hotărît să-şi continue drumul, scoase un strigăt plin de teamă.

— Alan! îl chemă. Al-an!

El se întoarse, surprins că îşi amintise numele lui şi o văzu cum ţâşneşte dintr-o dată, pentru a i se alătura. Era palidă, groaznic de înspăimântată, dar nu vroia să-l lase să se ducă singur.

Cu toate acestea, nu era nimic care să indice că această regiune ar fi fost mai periculoasă decât restul insulei. Era aceeaşi bogăţie nebunească de tipuri de vegetaţie, aceleaşi frunze, flori şi fructe. Numai că erau mai puţine păsări, sau doar i se părea lui?

Totuşi, ceva îl făcu să încetinească mersul. Uneori malul estic al pârâului părea mult mai liber decât cel pe care se găseau ei, dar în mod constant Lilith refuza să-i permită să traverseze. Atunci când el încerca, ea se agăţa cu atâta disperare şi violenţă de braţele lui, încât, în cele din urmă, el renunţă şi continuă să-şi croiască drum prin hăţişurile de pe mal. Era ca şi cum cursul apei ar fi fost o linie despărţitoare, o frontieră sau - se încruntă - o graniţă.

Pe la amiază au ajuns într-un loc pe care Carver îl ştia ca aflându-se foarte aproape de zona pe care o căuta. Se uită de-a lungul tunelului de vegetaţie care se contopea perfect cu zidul pădurii şi văzu construcţia.

Era un fel de cabană, sau rămăşiţele uneia. Pereţii din buşteni stăteau încă în picioare, însă acoperişul, fără îndoială din frunze, dispăruse de multă vreme. Dar ceea ce-l şocă pe Carver era certitudinea că aceasta nu fusese construită de indigeni, acest lucru reieşind din designul ei şi din felul în care erau tăiate deschiderile pentru ferestre şi uşă. Fusese aproape sigur adăpostul unui alb şi avusese, după toate aparenţele, trei

camere.

Se găseau pe malul estic a! râuleţului care ajunsese acum un simplu firicel de apă, iar cursul lui ba se lăţea în mici ochiuri, ba se îngusta când întâlnea minuscule praguri. Sări peste el neluând în seamă ţipătul înspăimântat al iui Lilith. Dar când îi privi faţa, se opri. Minunaţii ei ochi de culoarea mierii erau măriţi de groază, în vreme ce buzele strânse formau o dungă îngustă ce exprima o hotârîre sălbatică. Atunci când păşi peste râuleţ pentru a i se alătura, arăta aşa cum trebuie să fi arătat martirii în antichitate, atunci când intrau în arenă să înfrunte leii. Arăta aproape ca şi cum ar fi spus: „Dacă va fi să mori, atunci voi muri şi eu alături de tine”.

Şi cu toate acestea, perimetrul pereţilor prăbuşiţi nu cuprindea nimic care să inspire teamă. Nu se găsea acolo nici un fel de viaţă animală, cu excepţia unei creaturi minuscule, asemănătoare unui şobolan care, la apropierea lor, s-a strecurat rapid afară printre buşteni. Carver privi de jur-împrejur la interiorul invadat de iarbă şi ferigi, şi la rămăşiţele putrede ale mobilei şi buştenilor prăbuşiţi. Trecuseră ani buni, cel puţin vreo zece, de când acest loc nu mai adăpostise oameni.

Piciorul lui lovi ceva. Privi în jos şi văzu în iarbă un craniu şi un femur uman. Şi apoi alte oase, cu toate că nici unul dintre ele nu se găsea în poziţia sa normală. Fostul lor proprietar trebuie să fi murit acolo unde se aflau urmele cabanei prăbuşite, iar apoi a fost târît aici de - ei bine, de orice-ar fi fost acela care se înfruptase din rămăşiţele unui om.

Se uită cu coada ochiului către Lilith, dar ea nu făcea altceva decât să privească cu groază spre est. Nu remarcase oasele, sau dacă le văzuse, nu prezentaseră nici un înţeles pentru ea. Carver căută cu multă delicateţe printre ele un indiciu legat de identitatea rămăşiţelor dar, cu excepţia unei catarame ruginite de curea, nu mai găsi nimic. Ceea ce, bineînţeles, era puţin; proprietarul fusese un bărbat, foarte probabil unul alb.

Majoritatea rămăşiţelor erau îngropate la câţiva centimetri în pământul care se acumulase în decursul anilor. Răscoli printre fragmentele a ceea ce trebuie să fi fost cândva o ceaşcă şi, din nou, piciorul său lovi ceva tare şi rotund; de data aceasta nu mai era un craniu, ci un borcan obişnuit.

Îl ridică. Era închis bine şi în el se găsea ceva. Capacul

ruginit de atâţia ani era înţepenit fără speranţă; Carver sparse borcanul lovindu-l de un buştean. Dintre cioburi ridică un caiet cu paginile sfărâmicioase şi îngălbenite la margini de trecerea timpului. Înjură încetişor când vreo duzină de foi i se dezintegrară în mâini, dar cele rămase păreau mai rezistente. Se aşeză pe buştean şi se uită peste însemnările a căror cerneală aproape că nu se mai vedea.

Descifra o dată şi un nume. Numele era Ambrose Callan, iar data - 25 octombrie 1921. Se încruntă. În 1921 el - ia să vedem, îşi spuse, acum cincisprezece ani - era la şcoala primară. Şi cu toate astea numele de Ambrose Callan i se părea cunoscut.

Mai citi câteva rânduri aproape şterse, apoi privi gânditor în sus. Înseamnă că, *acesta* era omul. Îşi aduse aminte de expediţia lui Callan, pentru că la acea vârstă fusese interesat de locuri îndepărtate, de explorări şi aventuri, aşa cum e interesat orice tânăr, nu-i aşa? Profesorul Ambrose Callan din Northern; începu să-şi amintească faptul că Morgan şi-a bazat o parte din experienţele sale în legătură cu speciile artificiale - evoluţie sintetică - pe observaţiile iui Callan.

Dar tot ceea ce înfăptuise Morgan prin expunerea plasmei germinate la raze X intense se reducea la crearea unor noi specii de musculiţe de oţet, Drosophila. Nimic de genul balamucului de pe insula Austin. Mai aruncă o privire către încordata şi înspăimântata Lilith şi se cutremură, pentru că părea atât de drăguţă, atât de umană. Îşi întoarse ochii către paginile sfărâmicioase şi continuă să citească, pentru că aici, în sfârşit, era aproape de cheia misterului.

Tresări, surprins de strigătul de groază al lui Lilith.

— *Lay shot*! Ţipă ea. Allan, *lay shot*!

Se uită în direcţia spre care arăta ea, dar nu văzu nimic. Ochii ei erau fără îndoială mai ageri decât ai lui. Totuşi, acolo, în pădure, printre umbrele lungi ale după-amiezii, ceva se mişcă. Pentru o clipă îl văzu foarte clar - un pigmeu duşmănos, asemenea creaturii înspăimântătoare cu ochi de pisică pe care o zărise în vreme ce bea din râuleţ. Asemenea ei? Nu! Trebuia să fie chiar aceeaşi creatură, pentru că aici, pe insula Austin, nici o fiinţă nu seamănă cu alta, şi nici nu ar fi posibil acest lucru decât printr-o întâmplare incredibilă.

Fiinţa dispăru mai înainte ca el să fi putut să-şi scoată

arma, dar la adăpostul întunecimii şi umbrelor pândeau şi alte fiinţe şî alţi ochi ce păreau luminaţi de o inteligenţă umană. Trase în direcţia lor, iar drept răspuns se auzi un strigăt strident, şi i se păru că formele se retraseră un pic, cel puţin pentru o vreme. Dar se întoarseră, şi atunci văzu fără să se mai mire, hoarda de creaturi de coşmar.

Îşi îndesă caietul cu însemnări în buzunar şî o apucă pe Lilith de încheietura mâinii, pentru că aceasta rămăsese ca paralizată de groază. Se retrase ieşind prin peretele fără uşă şi traversă râuleţul îngust. Fata părea ameţită, pe jumătate hipnotizată, de câte ori zărea creaturile care îi urmăreau. Ochii îi erau măriţi de teamă şi mergea fără să vadă, împiedicându-se. El mai trase un foc în direcţia umbrelor.

Asta păru să o trezească pe Lilith.

— *Lay shot*! scânci ea, apoi îşi adună curajul.

Scoase acea chemare ciudată, şi de undeva i se răspunse, apoi din depărtare mai primi un răspuns.

Haita ei se aduna pentru a o apăra, iar Carver se simţi dintr-o dată cuprins de frică pentru poziţia lui; se putea găsi prins între doi duşmani!

N-a uitat niciodată acea retragere de-a lungul micului pârâu. Numai într-un delir ar mai putea vedea luptele sălbatice la care a fost martor, încleştarea mortală dintre creaturile care nu sunt în întregime naturale, fiinţe care se luptau cu frenezia dementă a unor anormali şi a unor proscrişi, şi numai într-un coşamr ar mai putea auzi acele urlete nepământene. El şi cu Lilith ar fi fost sfâşiaţi pe dată dacă n-ar fi intervenit haita ei; membrii acesteia au ţâşnit dintr-o dată din umbră, mârâind înfundat şi bestial, ocolindu-l cu grijă pe Carver, dar fără a arăta nici urmă de teamă faţă de celelalte creaturi.

Văzu, sau mai degrabă simţi, ceva care îi scăpase mai devreme observaţiei. În ciuda staturii lor, şi oricare le-ar fi fost înfăţişarea, haita lui Lilith era alcătuită din fiinţe asemănătoare câinilor. Bineînţeles, nu ca aspect exterior; era vorba de ceva mai profund, de ceva legat de natura, de caracterul lor.

Iar duşmanii acestora, cu toate că erau creaturi sălbatice, de coşmar, aveau ceva de felină în ei. Nu în înfăţişare, ci în caracterul şi acţiunile lor. De exemplu, modul lor de luptă - în tăcere, folosindu-şi ghearele ucigaşe şi colţii ca nişte ace, nimic din stilul de luptă al rasei canine, numai săriturile şi ghearele

erau ca ale felinelor. Însă ceea ce aveau de *pisică* în ele, era contrazis de înfăţişarea lor exterioară, enorm de variată, de la forma semi-umană a micului demon de la pârâu, până la nişte creaturi cu cap de şarpe, la fel de agere şi de puternice precum o panteră. Şi luptau cu o ferocitate şi o inteligenţă efectiv anormale.

Arma i-a fost lui Carver de mare folos. A tras ori de câte ori a avut vreo ţintă vizibilă. Ceea ce nu s-a întâmplat prea des; dar reuşitele sale ocazionale păreau să inspire respect adversarilor săi.

Lilith, lipsită de armă, cu excepţia unor pietre şi a cuţitului său de lemn, pur şi simplu, rămase aproape lipită de el, în vreme ce s-au retras încet către plajă, înaintarea lor era înnebunitor de înceată, şi Carver observă cu nelinişte că umbrele începeau să se lungească spre est, ca şi cum ar fi vrut să întâmpine noaptea ce se furişa dinspre acea jumătate a lumii. Or noaptea însemna pericol.

Dacă puteau ajunge până la plajă şi dacă haita lui Lilith îi putea ţine pe ceilalţi la respect până când Carver ar fi aprins un foc, s-ar fi putut să supravieţuiască. Dar creaturile aliate cu Lilith erau copleşite, depăşite ca număr, fără nici o speranţă. Cu cât una dintre ele se prăbuşea mai repede, cu atât mai rapid erau sfâşiate şi celelalte, asemenea gheţii, care, cu cât este mai puţină, cu atât se topeşte mai repede.

Mergând cu spatele, Carver fu luminat dintr-o dată de o lumină portocalie. Pe plajă! Soarele atinsese deja ridicătura de coral, iar întunericul urma să se înstăpânească în câteva minute - câteva minute scurte.

Din tufişuri ieşiră rămăşiţele haitei lui Lilith, vreo jumătate de duzină de creaturi imposibil de descris, mârâind, arătându-şi colţii, gâfâind epuizate şi pline de sânge. Pentru moment nu mai erau atacate de urmăritori; inamicilor lor asemănători cu pisicile, le plăcea să pândească la adăpostul umbrelor. Carver se dădu mai mult înapoi, simţind cum, pe măsură ce propria-i umbră se lungea, în acel scurt moment de asfinţit care desparte ziua de noapte la această latitudine el era cuprins tot mai tare de un sentiment de zădărnicie. Şi, exact în momentul în care o târî după el pe Lilith până la ridicătura de coral, întunericul se lăsă brusc.

Văzu cum reîncepe atacul ameninţător. Umbre stranii se

desprinseră din întunericul şi mai adânc al pădurii. Jos, una dintre fiinţele de nedescris scheună încet. Pe nisipul plajei de corali, pentru o clipă liberă de orice creatură, apăru micuţul diavol cu înfăţişare pe jumătate umană, scoţând un fel de sunet sacadat şi ameninţător. Era de parcă acea creatură se avântase, asemenea unui conducător de oşti care îşi îndeamnă trupele să atace.

Carver alese acea fiinţă drept ţintă. Arma îi fulgeră, mârâitura ameninţătoare se transformă într-un geamăt de agonie şi atacul se produse.

Haita lui Lilith se ghemui la pământ, dar Carver ştiu că acela era sfârşitul. Trase. Umbrele fremătătoare năvăliră. Magazia revolverului i se goli; acum nu mai avea timp s-o încarce. Aşa că întoarse arma pentru a o folosi ca pe un ciomag. O simţi pe Lilith cum se încordează lângă el.

Şi apoi atacul se opri. La unison, ca şi cum ar fi primit un ordin, umbrele rămaseră nemişcate şi tăcute, cu excepţia gemetelor slabe ale creaturii muribunde de pe nisip. Când umbrele se mişcară din nou, au mers în sens invers - către copaci!

Carver înghiţi în sec, îi atrase atenţia o uşoară lumină tremurătoare pe zidul pădurii şi se răsuci dintr-o dată. Era adevărat! În josul plajei, acolo unde îşi lăsase lada cu provizii, ardea un foc şi, în plină lumină, cu faţa spre ei, se găseau siluete umane. Pericolul necunoscut al focului pusese pe fugă atacatorii.

Privi cu atenţie. Pe mare, a cărei apă era acum mai întunecată decât lumina stinsă a vestului, se vedea o siluetă familiară. *Fortune !* Oamenii de acolo erau asociaţii săi; auziseră împuşcăturile şi aprinseseră focul pentru a-l ghida.

— Lilith! se precipită el. Priveşte acolo. Haide!

Dar fata se trase înapoi. Rămăşiţele haitei ei se adăpostise în spatele barierei de coral, cât mai departe de temutul foc. Lilith nu se speriase de data aceasta de foc, ci de siluetele întunecate din jurul acestuia, şi Alan Carver se găsi dintr-o dată faţă în faţă cu cea mai dificilă hotărîre din viaţa sa.

Putea s-o lase aici. De altfel, ştia că ea nu-l va urma, înţelegea asta din lumina tragică a ochilor ei de culoarea mierii. Şi dincolo de orice îndoială, acesta era cel mai bun lucru de făcut, pentru că tot nu se putea căsători cu ea. Nimeni nu s-ar

putea căsători vreodată cu ea, iar ea era prea frumoasă pentru a fi dusă printre bărbaţii care s-ar putea îndrăgosti de ea, aşa cum se întâmplase şi cu Carver. Şi cutremură când îi trecu prin minte un gând. Copiii! Ce fel de copii ar naşte Lilith? Nici un bărbat nu-şi putea asuma riscul paternităţii, existând posibilitatea ca şi Lilith să fie atinsă de blestemul insulei Austin.

Se răsuci plin de tristeţe şi făcu un pas-doi spre foc. Apoi se întoarse.

— Haide, Lilith, spuse el cu blândeţe şi adăugă îndurerat: s-au căsătorit şi alţi oameni, au trăit şi au murit fără copii. Îmi închipui că putem face şi noi asta.

Fortune plutea peste talazurile verzi, înaintând spre nord, către Noua Zeelandă. Carver zâmbi larg, în vreme ce se întinse pe un şezlong, pe punte. Halburton încă mai privea cu părere de rău către linia albăstruie care era insula Austin.

— Las-o baltă, Vance, chicoti Carver. N-ai putea clasifica flora aceea nici într-o sută de ani, iar dacă ai putea, la ce ar folosi? Oricum, nu e decât un exemplar din fiecare specie.

— Mi-aş da două degete de la picioare şi un deget de la mână ca să pot încerca, îi răspunse Halburton. Tu ai avut la dispoziţie aproape trei zile, şi ai fi putut avea mai multe dacă nu l-ai fi rănit pe Malloa. Dacă focul tău nu l-ar fi rănit la mână, în mod sigur s-ar fi dus acasă, pe insulele Cahthan. Ăsta a fost singurul motiv că nu s-a îndreptat spre insula Macquarie.

— Şi norocul meu. Focul vostru a pus pe fugă pisicile.

— Pisicile, zici? Te-ar deranja să-mi mai explici o dată cum a fost cu asta, Alan? E atât de multă nebunie încât n-am priceput încă totul.

— Sigur. Doar să fii atent la explicaţiile profesorului şi o să pricepi tot.

Rânji.

— Ca să fiu cinstit, la începu n-am avut nici eu nici cea mai mică idee. Întreaga insulă părea dementă. N-am văzut nici măcar două vieţuitoare care să semene! Doar câte una din fiecare specie, şi toate numai specii necunoscute. N-am avut nici un indiciu până când n-am întâlnit-o pe Lilith. Atunci am observat că ea le deosebea după miros. Făcea deosebirea între fructele bune şi cele otrăvitoare după miros, şi a identificat până şi acea creatură-pisică pe care am împuşcat-o tot după miros.

Pe aceea o putea mânca pentru că era un duşman, dar nu s-ar fi atins de creaturile-câini pe care le-am împuşcat din haita ei.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Halburton, încruntându-se.

— Ei bine, mirosul este un simţ chimic. Este mult mai important decât forma exterioară, deoarece caracteristicile chimice ale unui organism se bazează pe secreţia glandelor sale. Atunci am început să suspectez că natura fundamentală a tuturor vieţuitoarelor de pe insula Austin era aceeaşi ca a celor de peste tot din altă parte. Nu *natura* era cea care fusese schimbată, ci numai *forma.* Înţelegi?

— Câtuşi de puţin..

— O să pricepi. Bineînţeles că ştii ce sunt cromozomii. Sunt cei care transmit ereditatea, sau mai degrabă, conform lui Weissman, ei sunt purtătorii genelor care transmit determinanţii care asigură ereditatea. O fiinţă umană are patruzeci şi opt de cromozomi, de la fiecare părinte primind câte douăzeci şi patru.

— Tot atâţia are şi o tomată, replică Halburton.

— Da, dar cei patruzeci şi opt de cromozomi ai unei tomate conţin o informaţie ereditară total diferită; în caz contrar existând posibilitatea încrucişării între o fiinţă omenească şi o tomată. Dar pentru a ne întoarce la subiectul nostru, toate deosebirile dintre indivizi provin din modul în care hazardul amestecă aceşti patruzeci şi opt de cromozomi cu încărcătura lor determinantă. Acest lucru limitează foarte clar posibilele variaţii. De exemplu, culoarea ochilor a fost localizată într-una din genele celei de a treia perechi de cromozomi. Considerând că această genă conţine de două ori mai mulţi determinanţi pentru culoarea căpruie a ochilor decât determinanţi pentru culoarea albastră, şansele sunt doi la unu ca copilul oricărui bărbat sau al oricărei femei care are acel cromozom, să aibă ochi căprui - *dacă* partenerul său nu are o tendinţă preponderentă în nici una din direcţii. Înţelegi?

— Ştiu toate astea. Treci la Ambrose Callan şi caietul lui de însemnări.

— Ajung şi la asta. Acum, reaminteşte-ţi că aceşti determinanţi conţin întreaga zestre ereditară, care include forma, mărimea, inteligenţa, caracterul, culoarea pielii - totul. Oamenii - sau plantele şi animalele - diferă datorită numărului imens de posibilităţi de a se combina cei patruzeci şi opt de cromozomi cu încărcătura lor de gene şi determinanţi. Dar acest

număr nu este infinit. Există limite, în ceea ce priveşte mărimea, culoarea, inteligenţa. Nimeni n-a văzut vreodată, de exemplu, o rasă umană cu păr de culoare azurie.

— Şi nici c-o să vrea cineva să vadă vreodată aşa ceva! mormăi Halburton,

— Şi, continuă Carver, asta pentru că cromozomii umani nu conţin determinanţi pentru păr albastru. Dar - şi aceasta este ideea lui Callan - să presupunem că am putea mări numărul de cromozomi dintr-un anume ovul. Ce se întâmplă atunci? În ceea ce-i priveşte pe oameni sau tomatele, dacă în loc de patruzeci şi opt, celulele lor ar conţine patru sute optzeci de cromozomi, numărul variaţiilor ar fi de zece ori mai mare decât acum. De exemplu, în ceea ce priveşte înălţimea, în loc de variaţiile posibile în prezent, care se situează în limitele a vreo şaptezeci de centimetri, acestea ar putea ajunge la diferenţe de şapte metri! Iar ca formă - un om ar putea să semene aproape cu orice! Desigur, aproape cu orice în limitele ordinului mamiferelor. În ce priveşte inteligenţa...

Făcu o pauză, rămânând pe gânduri.

— Dar cum propunea Callan să se înfăptuiască această acţiune de inserare a unor cromozomi în plus? Cromozomii sunt microscopici, iar genele de-abia dacă sunt vizibile la microscopul cu cea mai mare putere de mărire şi nimeni n-a văzut vreodată un determinant.

— Nu ştiu cum, spuse Carver cu gravitate. O parte din însemnările sale s-au făcut praf şi descrierea metodei trebuie să se fi pierdut o dată cu acele pagini. Morgan foloseşte radiaţia dură, dar atât obiectul, cât şi rezultatele cercetărilor sale sunt diferite. El nu schimbă numărul de cromozomi.

Făcu o mică pauză, ezitând să continue.

—- Callan cred că a folosit o combinaţie de radiaţii şi injecţii, reluă el. Nu ştiu. Tot ce ştiu este că a rămas pe insula Austin patru sau cinci ani, şi că venise acolo împreună doar cu soţia lui. Partea asta a însemnărilor este îndeajuns de clară. Începuse să trateze vegetaţia din apropierea cabanei sale şi cele câteva pisici şi câini pe care îi adusese cu el. Apoi a descoperit că schimbările provocate se întindeau ca o boală.

— Se întindeau?

— Bineînţeles. Fiecare arbore pe care-l trata răspândea, cu ajutorul vântului, polen cu multi-cromozomi, iar în ceea ce

priveşte pisicile... Oricum, polenul aberant deşi a fertilizat ovule normale, rezultatul a fost o monstruozitate - sămânţa conţinând un număr normal de cromozomi proveniţi de la un părinte şi de zece ori mai mulţi de la celălalt. Variaţiile erau fără sfârşit. Ştii cât de rapid cresc de regulă copacii kauri şi ferigile arbori, dar acestea aveau o viteză de creştere de zece ori mai mare. Formele aberante au invadat întreaga insulă, făcând ca reprezentanţii normali ai speciilor să dispară. Iar radiaţiile lui Callan şi, poate, şi injecţiile sale, au afectat şi viaţa indigenă a insulei Austin - şobolanii, liliecii. Aceştia au început să dea naştere unor mutanţi. Callan a venit aici în 1918 şi, până când a realizat propria-i tragedie. Austin a devenit o insulă populată de monştri, unde un copil nu semăna câtuşi de puţin cu părinţii săi, decât printr-o şansă incredibilă.

— Propria-i tragedie? Ce vrei să spui?

— Ei bine, Callan era biolog, nu expert în radiaţii. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Expunerea îndelungată la raze X produce arsuri, ulcere, cancere. Poate Callan nu şi-a luat toate măsurile de siguranţă pentru a ecrana aparatul, sau poate folosea o radiaţie extrem de penetrantă. Oricum, prima care s-a îmbolnăvit a fost soţia lui - un ulcer care, până la urmă, a dat în cancer. Avea un radio - mai degrabă un radiotelegraf, în 1921 - aşa că a chemat o mică ambarcaţie din insulele Chatham. Care însă s-a scufundat lângă acea barieră de coral, iar Callan, ajuns la disperare, a reuşit într-un fel oarecare să-şi distrugă şi aparatul de radiotelegrafie. Înţelegi, nu era electrician. Erau nişte vremuri tulburi pe-atunci, după terminarea Războiului. O dată cu scufundarea micii corăbii a lui Callan, nimeni nu a mai ştiut ce s-a întâmplat exact cu el, iar după o vreme, a fost uitat. Când soţia lui a murit, a îngropat-o; dar atunci când a murit şi el, nu mai era nimeni care să-l îngroape şi pe el. Descendenţii pisicilor s-au ocupat de cadavrul lui, şi cu asta totul s-a terminat.

— Daa? Şi cum e cu Lilith?

— Da, spuse Carver liniştit. Ce-i cu ea? Când am început să intuiesc secretul insulei Austin, acest lucru m-a neliniştit. Mă întrebam, oare Lilith era în întregime umană sau era şi ea infectată de epidemia variaţiei, aşa încât şi descendenţii ei ar putea fi la fel de diferiţi precum progeniturile pisicilor? Nu rostea nici măcar un cuvânt în nici o limbă pe care o cunoşteam - sau cel puţin aşa credeam - şi, pur şi simplu, nu-i găseam locul în

acest tablou. Dar jurnalul lui Callan şi însemnările sale au rezolvat problema aceasta pentru mine.

— Cum?

— Ea este fiica căpitanului ce conducea corabia lui Callan, pe care o salvase atunci când aceasta se izbise de bariera de coral. Pe vremea aceea avea cinci ani, ceea ce face ca acum să aibă aproape douăzeci. În ceea ce priveşte limbajul, poate că ar fi trebuit să recunosc cele câteva cuvinte stâlcite pe care şî le amintea. De exemplu, *C'm on* era *comment* - adică „cum?”. Iar *pah bo* era, pur şi simplu, *pas bon,* „nu e bun”. Asta a spus ea despre fructul otrăvit. Şi era pentru că, într-un anumit fel, îşi aducea aminte, sau simţea, că acele creaturi din partea estică erau pisici. Timp de cincisprezece ani, de ea au avut grijă creaturile câini, care în ciuda formelor lor erau, la urma urmelor, câini prin natura lor, şi deci credincioşi stăpânei lor. Iar între cele două grupuri era un război fără sfârşit.

— Dar eşti sigur că Lilith nu a fost afectată?

— Numele ei este Lucienne; răspunse căzut pe gânduri Carver, dar cred că prefer să-i spun Lilith.

Zâmbi către silueta zveltă care stătea în spatele corăbiei, privind înapoi către insula Austin, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de-ai lui Jameson şi în propria lui cămaşa.

— Da, sunt sigur. Când ea a ajuns pe insulă, Callan distrusese deja aparatul care o ucisese pe soţia lui şi care era pe cale de a-l omorî şi pe el. A distrus echipamentul în totalitate, ştiind că, în timp, monştrii pe care-i crease erau condamnaţi să dispară.

— Condamnaţi?

— Da. Speciile normale, oţelite prin evoluţie, sunt mai puternice. Deja au început să apară pe la marginea insulei, iar într-o bună zi insula Austin nu va mai avea forme unice, în nici un caz nu mai mult decât o altă insulă izolată. Natura învinge întotdeauna.

[*Originally published in „Astounding” Aug. 1936*]